

РЕШЕНИЕ

№ 566

гр. София, 03.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 15.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **7510** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Териториално поделение „Държавно горско стопанство-С.“ на Югозападно държавно предприятие, представлявано от директора инж.Ц. Д., срещу Заповед №РА-30-460/22.06.2021г. на главния архитект на Столична община, с което на „Югозападно държавно предприятие“ДП и териториалното му поделение Държавно горско стопанство „С.“ е наредено да премахнат незаконни строежи: „Второстепенна постройка“ и „Навес“, находящи се в поземлен имот с идентификатор 68134.2097.343 по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-41/21.07.2011г. на изп.директор на АГКК, район „В.“. В жалбата се сочи, че ТП“Д.“-С. не е собственик на горите и земите, находящи се в държавните горски територии, а само ги стопанисва. Същите са публична държавна собственост съгласно чл.2, ал.2, т.1 ЗДС, поради което не може да се приеме, че жалбоподателят е собственик по приращение на постройките, чието премахване с оспорената заповед се нарежда. Твърди се, че постройките са изградени като продължение на съществуващи сгради с идентификатори 68134.2097.343.1-хотел „Е.“ /бивш почивен дом на К./ и 68134.2097.343.2-едноетажна сграда и вероятно са собственост на собственика на основните сгради към които са построени [фирма]. Жалбоподателят сочи и че не е сред лицата на които чл.225, ал.5 ЗУТ възлага премахването на незаконни строежи, когато извършителят им е неизвестен. Моли оспорената заповед

да бъде отменена.

Жалбоподателят ТП“Държавно горско стопанство“-С., в съд.з. чрез юриск.Т., поддържа жалбата си.

Ответникът по оспорването - главния архитект на Столична община, в писмено становище, представено с административната преписка, и в съд.з. чрез юриск.Н., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С Удостоверение изх.№ РД-12-01-2973-3/24.03.2021г. на Общинска служба по земеделие – З., на основание чл.27, ал.5, т.3 във вр. с чл.27, ал.3, т.3 от Закона за горите /ЗГ/ е удостоверено, че ПИ с идентификатор 68134.2097.343 по КККР на [населено място], район „В.“, с площ от 1,697дка, с трайно предназначение на територията: защитена, начин на трайно ползване: друг вид горски имот, е публична държавна собственост; поземленият имот попада в горски територии с посочените характеристики по чл.27, ал.3, т.3 ЗГ. За имота няма влезли в сила решения за възстановяване на правото на собственост по реда на ЗСПЗЗ и ЗВСГЗГФ, като към датата на издаване на удостоверението няма установени реституционни претенции.

Безспорно е по делото, че като собственик на ПИ с идентификатор 68134.2097.343 по КККР, представляващ публична държавна собственост, по кадастралния регистър е вписано МЗХГ-„Югозападно държавно предприятие“ДП-Б..

Съгласно представения по делото Констативен акт №2021-09/12.02.23021г., на 12.02.2021г. работна група от експерт и специалист от отдел „КС“ при Район „В.“-СО е извършила проверка на строеж „Второстепенна постройка с навес“, изпълнен в имот с идентификатор 68134.2097.343 по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-41/21.07.2011г. на изп.директор на АГКК, устройствена зона съгласно ЗУЗСО – Рпп-природен парк „В.“, който имот е собственост на Министерство на земеделието, храните и горите, „Югозападно държавно предприятие“ДП по данни на АГКК. В констативния акт е посочено, че строежът е изпълнен и е собственост на [фирма]. Строежът представлява „Второстепенна постройка с навес“ с ламаринен покрив, между сгради 68134.2097.343.1 - хотел „Е.“ /бивш почивен дом на К./ и 68134.2097.343.2 /едноетажна сграда/. Прието е, че постройката е построена след 2011г., тъй като не е нанесена в кадастралната карта, одобрена на 21.07.2011г. Постройката е с размери: дължина около 22,50м., ширина около 2,7м. и височина около 3,5-4,5м., застроена площ около 80кв.м.; а навесът е с размери: дължина около 8,00м., ширина около 5,2м. и височина 2,5-3,5м., със застроена площ около 42,00кв.м. Конструкцията на постройката е масивна с метални колони и греди и тухлени зидове; покривът е едноскатен, ламаринен без изградена водосточна система. Постройката с обща площ около 80кв.м. е долепена до съществуващ хотел „Е.“ и едноетажна сграда. Навесът е с метална конструкция, изпълнен между постройката, хотела и пред едноетажната сграда, като на юг е затворен с тухлен зид, с едноскатен ламаринен покрив. Постройката се ползва за склад, обслужващ хотела. В този си вид изпълнената постройка представлява допълващо застрояване и попада в хипотезата на §5, т.38 от ДР на ЗУТ за строеж. Изложени са съображения и обстоятелства, че строежът не представлява „търпим“ по смисъла на §127, ал.1 от ПЗР на ЗУТ, респ. §16 от ПЗ на ЗУТ. Посочено е, че обектът е VI категория строеж съгласно чл.137, ал.1, т.6 от ЗУТ. Прието е че строежът е незаконен по смисъла на чл.225, ал.2 от ЗУТ – без

издадено разрешение за строеж, не отговарящ на действащите към момента на строителството му и към настоящия момент правила и норми, изграден е без съгласие на собственика на имота, в който е построен.

Предвид постъпилото възражение от [фирма], че не е собственик на незаконния строеж, е съставен нов Констативен акт №РА-30-460/22.06.2021г., според който строежът е изпълнен от неизвестно лице. Съставеният констативен акт е съобщен на заинтересованите лица по реда на §4 от ЗУТ - чрез залепване на съставения констативен акт на строежа и на информационната табла, в сградата на Район „В.“ на 13.05.2021г.

Въз основа на горния Констативен акт, при идентично на горното описание на незаконните строежи и дадената им правна квалификация, е издадена оспорената в настоящото производство Заповед №РА-30-460/22.06.2021г. на главния архитект на Столична община, с която на „Югозападно държавно предприятие“ ДП и териториалното му поделение Държавно горско стопанство „С.“ е наредено да премахнат незаконни строежи: „Второстепенна постройка“ и „Навес“, находящи се в район „В.“, поземлен имот с идентификатор 68134.2097.343 по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-41/21.07.2011г. на изп.директор на АГКК. По делото липсват доказателства за съобщаване на заповедта на жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на оспорването:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.3 ЗУТ и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Съгласно чл.215, ал.4 ЗУТ оспорването следва да бъде направено в 14-дневен срок от съобщаването на акта. Както се посочи по-горе, по делото липсват данни за съобщаване на оспорената заповед на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че при упражняване на правото на жалба е спазен преклузивният срок за това. Жалбата е подадена от лице, изрично посочено като адресат на заповедта, която засяга неблагоприятно правната му сфера, тъй като създава за него задължение за предприемане на конкретни действия, съответно е подадена при наличие на правен интерес от оспорването. Предвид горното, жалбата се явява процесуално допустима, в частта ѝ, в която е издадена срещу ТП „Държавно горско стопанство“-С.. Жалбоподателят обаче няма правен интерес да оспорва заповедта, в частта ѝ, касаеща Югозападно държавно предприятие, поради което жалбата в тази част, на основание чл.159, т.4 АПК, следва да се остави без разглеждане. По съществуващото на допустимата част от жалбата, и като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на основанията по чл.146 АПК, съдът взе предвид следното:

Съгласно разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ, кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2, или на части от тях. В настоящия случай безспорно се установи по делото, че разпоредения за премахване строеж е такъв по см. на § 5, т.38 ДР ЗУТ, шеста категория по см. на чл.137, ал.1, т.6 ЗУТ, съответно издаването на заповед за премахването му е от компетентността на кмета на Столична община. Правомощията си по посочената разпоредба той е предоставил на главния архитект на общината със Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г., т.1.46 от нея. Предвид това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в пределите на

предоставената му власт.

Спазено е изискването за форма на административния акт – заповедта е издадена в писмена форма като съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК реквизити, доколкото приложимият специален закон не съдържа изрична уредба в тази насока. От фактическа страна заповедта е мотивирана с липсата на строителни книжа, определяща строежа като незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ, а от правна страна актът е основан на разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ, от която ответникът черпи правомощията си.

Заповедта е издадена при спазване на общите административнопроизводствени правила, регламентирани от АПК, както и след изпълнение на предвидената в специалния закон процедура - административното производство е образувано със съставянето на Констативен акт № 2021-15/09.04.2021г., който предвид приетото в него, че строежът е извършен от неизвестен извършител, е съобщен по предвидения в чл.225а, ал.2 ЗУТ ред – чрез залепване на съобщение за изготвянето му на мястото на строежа и на таблото за съобщения в Н.. На заинтересованите лица, по този начин е предоставена възможност за участие в производството – за изразяване на възражения, становища, мнения и представяне на относими към случая доказателства; като същото те могат да правят и в съдебното производство.

Отделно от това ответникът е изискал информация относно статута на имота, в който е изпълнен строежа, обследвал е времето на извършването му и приложимите материални разпоредби към този момент. Липсата на строителни книжа е наложила извода, че строежът е незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2, предл.2-ро ЗУТ – извършен без изискването се по силата на чл.148, ал.1 ЗУТ разрешение за строеж с оглед функцията и категорията му. Статута на имота, в който е извършен строежа, както и приложимите нормативни актове към времето на извършването му и сега действащите правила, от друга страна са обусловили крайния извод на административния орган за неприложимост на § 127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ и § 16, ал.1 ПР ЗУТ, съответно за наличието на фактически и правни основания за издаване на оспорената заповед.

По прилагането на материалния закон, съдът взе предвид следното:

Безспорно в случая процесната постройка представлява „строеж“ по смисъла на § 5, т.38 ДР ЗУТ. Съгласно разпоредбата на чл.148, ал.1 ЗУТ строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон. Липсата на издадено разрешение за строеж квалифицира процесния строеж като незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2, предл.2-ро ЗУТ, съответно същият подлежи на премахване по реда на чл.225а, ал.1 ЗУТ, с оглед това, че е строеж от шеста категория по см. на чл.137, ал.1, т.б, предл.2-ро – постройка от допълващото застрояване по см. на чл.41, ал.1 ЗУТ.

Безспорно е по делото, че имотът върху който е изграден незаконния строеж е публична държавна собственост, като попадащ в природен парк – чл.5, т.5 от ЗЗГ във връзка с чл. 27, ал.3, т.3 от ЗГ. Задължението за премахване на незаконен строеж, по принцип е на неговия извършител, а когато той е неизвестен, отговорността се възлага на лицата, визириани в чл.225а, ал.5 ЗУТ. Жалбоподателят не е сред тези лица. Не е и сред лицата по § 3, ал.1 от ДР на Наредба № 13 от 23.07.2001 г. за принудителното изпълнение на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях от органите на Дирекцията за национален строителен контрол, според който "Адресат/адресати на заповедта" са физически или юридически лица, които могат да бъдат собственикът на терена, лице с ограничено вещно право или извършителят на незаконния строеж, спрямо които се създава задължение за премахване на незаконния

строеж. Съгласно чл.163, ал.1 Закона за горите, за управление на горските територии - държавна собственост, които не са предоставени на ведомства или юридически лица, се създават държавни предприятия, които са юридически лица със статут на държавни предприятия по чл. 62, ал. 3 от Търговския закон, каквото е ДП „Югозападно държавно предприятие“. Съгласно чл.164, ал.1 ЗГ, държавните предприятия по чл. 163 имат двустепенна структура: 1. централно управление; 2. териториални поделения - държавни горски стопанства и държавни ловни стопанства, каквото териториално поделение е жалбоподателят. Въпреки, че съгласно чл.174, ал.1 ЗГ, териториалните поделения на държавните предприятия: 1. сключват от свое име, за своя сметка и на своя отговорност търговски и други договори в рамките на предоставените им от закона и от директора на държавното предприятие правомощия; 2. водят счетоводство и представят в централното управление изготвените годишни финансови отчети съгласно Закона за счетоводството; 3. имат банкови сметки; 4. имат свой печат; 5. водят от свое име и за своя сметка съдебни и арбитражни дела; 6. са работодатели по смисъла на § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда; 7. разчитат се самостоятелно с общинските бюджети във връзка със заплащане на местни данъци и такси; същите не са юридически лица, каквито следва да са за да надлежни адресати на заповедта за премахване на незаконен строеж. Жалбоподателят не е и вписан като лице с вещни права по отношение на имота в Кадастралния регистър, като като такава е вписано Югозападно държавно предприятие. С оглед горното съдът приема, че по отношение на жалбоподателя заповедта е издадена в противоречие с материалния закон, тъй като ТП „Държавно горско стопанство“-С. не може да бъде нейн адресат, поради което в тази ѝ част оспорената заповед следва да бъде отменена.

С оглед гореизложеното и на основание чл.159, т.4 и чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Териториалното поделение „Държавно горско стопанство - С.“ срещу Заповед № РА-30-460/22.06.2021г. на главния архитект на Столична община, в ЧАСТТА Й, с която е наредено на „Югозападно държавно предприятие“ДП да премахне незаконни строежи: „Второстепенна постройка“ и „Навес“, находящи се в поземлен имот с идентификатор 68134.2097.343 по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-41/21.07.2011г. на изп.директор на АГКК, район „В.“, и

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по адм.д.№7510/2021г. в тази част.

ОТМЕНЯ Заповед № РА-30-460/22.06.2021г. на главния архитект на Столична община, в ЧАСТТА Й, с която е наредено на Териториалното поделение „Държавно горско стопанство - С.“ да премахне незаконни строежи: „Второстепенна постройка“ и „Навес“, находящи се в поземлен имот с идентификатор 68134.2097.343 по КККР, одобрени със Заповед №РД-18-41/21.07.2011г. на изп.директор на АГКК, район „В.“.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

